

TONDA 4

POHÁDKY
HÁDANKY
KŘÍŽOVKY

Všechno o
POKÉMON GO co
Potřebujete vědět

ANGLICKÁ
STRÁNKA
NĚMECKÁ
STRÁNKA

Prosinec

2016

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Zahradní slavnost	2 - 3
Rozhovory s novými učiteli	4
Recenze	5
Téma: Pokémoni	6 - 8
Vystřihovánky	9
Výtvarná soutěž	10
Pohádky a povídky	12 - 19
Povídka na pokračování	20
Divoký nápad (co nás napadlo při vyučování)	21
Rébusy	22 - 23
Stránky v angličtině a němčině	24 - 25

Redakce časopisu:

Hana Rojtová (HR), Anička Hroníková (HrA), Olga Hochmanová (Olča), Gianluca Ghilardi (GiGi),
Kiera Hrušková (Hruška), Viki Kinzlová (KiVi), Anička Haltufová (AHa), Laura Klímová (LSK),
Kateřina Ptáčková (Ptak), František Miřácký (FM)

Vítáme Vás po prázdninách u čtvrtého čísla časopisu Tonda.

V tomto díle jsme se zaměřili na trend letošního léta, Pokemon go. V tomto čísle se dočtete, kde se ty malé nestvůrky vzaly, co má aplikace za výhody a nevýhody a naše názory na celý trend s pokemony. Díky nové rubrice s vyráběním se naučíte, jak si vytvořit svou vlastní záložku do oblíbené knížky, kterou právě čtete. Ta naše je s návrhem pokemona, ale nikdo netvrdí, že nemůžete pustit uzdu fantazii a vytvořit si ji podle sebe. Zajímalo nás také, jak se v naší škole líbí novým vyučujícím, a proto jsme s nimi udělali rozhovor, který zde naleznete. Pokud se rádi bojíte, máme pro vás strašidelné příběhy, ohlédnutí za zahradní slavností a povídku na pokračování, která se vám bude určitě líbit. Najdete tady i vyhodnocení soutěže z minulého roku, výhercům předem gratulujeme a můžou se těšit na sladkou odměnu. Nezapomeňte hlasovat pro novou soutěž a teď už vzhůru na čtení časopisu!

Hana Rojťová

Podzimní zahrani slavnost

Zahradní slavnost se konala dne 31. října na zahradě naší školy. Děti naší školy přivezly z domova strašidelné pochoutky slané i sladkého druhu. Děti z různých tříd šly na malé fotbalové hřiště, kde prezentovaly své kostýmy. U altánu se sešly tři třídy, které zpívaly píseň „Příšera“. Potom začal lampionový průvod kolem školy. Peníze, které si děti vydělaly, šly do třídních fondů.

Olča

Reportáž ze zahradní slavnosti

Jana: „Je tady hodně sladkého, ale skoro nic slané.“

Jáchym: „Výrobky jsou moc dobré, ale nenašel jsem třeba stánek s pitím.“

Pavel: „Je to úžasné, co celá škola dokáže vydělat na jedné akci!“

Barbora: „Výrobky školy jsou úžasné!“

Martin: „Stěžuji si jen na ten hluk!“

Eva: „Tuto školní akci mám nejradši. Je tu hodně vtipného jídla.“

Kateřina: „Je to úžasné, až nemám slov!“

Dne 31.10. se jako vždy konal Halloween, při němž se škola vypraví na školní zahradu a děti prodávají domácí výrobky. Byly zde ke koupi různé dobroty, např. muffiny, koláčky, Coca Cola, pizza, dortíky a čaje. Také se soutěžilo o nejhezčí masku a u ohýnku jsme si mohli koupit a upécti buřtu. Přišlo tam hodně dětí v maskách a konal se lampionový průvod kolem školy.

Jindřich Žert 6.A

Postřehy ze slavnosti

Během akce se prodávalo, a protože to byla Halloweenská slavnost, tak se i strašilo. Celá akce se asi všem líbila. Děkujeme všem, že tuhle akci vymysleli.

Milan Šebek 5.B

Zahradní slavnost probíhala jako každý rok. Bylo tu hodně stánků s občerstvením a pobíhalo tu hodně masek. My jsme za třídu vydlabali dýni do školní soutěže. Výsledek všeho, co jsme udělali, dopadl dobře. Vyhráli jsme soutěž o nejlepší dýni. Za třídu jsme udělali maximum.

Lejla Dostálová 5.B

Prodali jsme moc věcí včetně mé bábovky. Byla to moc velká zábava, ale nejlepší bylo prodávání a pochod s lucerničkami. Úplně nakonec bych chtěl poděkovat všem, co se mnou prodávali a pomáhali, i když si mohli užívat zahradní slavnosti.

Honza Cacák 5.B

Všude byla strašidelná výzdoba. Nejdřív všichni prodávali, a pak byla kostýmová soutěž. Potom se zase prodávalo, byl průvod, opékaly se buřty, a pak už byl čas uklízet. Moc jsem si to užila a doufám, že vy také.

Josefina Anastasie Khunová 5.B

Slavnost se mi líbila a doufám, že bude dobrá i příští rok. Bylo tam hodně hezkých masek... Děkuju všem za to, že se zúčastnili akce a že přinesli spoustu jídla a pití a pobavili se.

Kristýna Čurdová 5.B

Ve 4 hodiny večer to začlo. Akce probíhala úžasně, prodávali jsme koláčky a užívali jsme si to tam. U konce slavnosti jsme začali zpívat a chodili jsme s davem a vzali jsme si lampióny, které jsme si sami vyrobili. Dali jsme dovnitř lampiónů svíčky, které nám paní učitelka zapálila, a bylo to úžasné. Podle mě by bylo dobré, kdyby ty akce byly takové pořád.

Nikol Abusheva 5.B

Rozhovory s novými učiteli

1. Co učíte? Proč jste si předmět vybral/a, co vás na tom baví?
2. Jaká byla vaše první hodina s žáky?
3. Měl/a jste o naší škole nějaké představy? Nakolik se splnily?

Michaela Bajcárová, třídní učitelka bilingvní třídy 4.B

1. Učím vše kromě angličtiny. Chtěla jsem být učitelkou 1. stupně, takže to obnáší, že člověk musí učit všechny předměty.
2. První hodina byla vtipná, zábavná, utekla hrozně rychle a byla velice příjemná.
3. Představy jsem měla pozitivní a myslím si, že se splnily na sto procent.

Veronika Bosáková, třídní učitelka bilingvní třídy 1.B

1. Učím všechno až na angličtinu. Baví mě pracovat s dětmi a asi proto jsem se stala učitelkou.
2. To už si moc nepamatuji.
3. Měla jsem představu, že je to kvalitní škola, kde je dětem příjemně, a mám pocit, že to tak je.

Petr Čunát, učitel španělštiny

1. Tak já jsem si vybral španělštinu, protože mi to sedlo. Španělština se mi líbí jako taková. Studoval jsem ji na vysoké škole spolu s italštinou. Španělsko jako země a jeho kultura se mi velice líbí.
2. První hodina byla taková seznamovací. Protože já učím na gymnáziu, tak to byla trošičku změna, ale mám z toho příjemné pocity.
3. Bydlel jsem v Dejvicích, tak mám k této čtvrti vřelý vztah. Hrál jsem fotbal za Duklu Praha. Někaké představy jsem měl, a to byl důvod, proč jsem se také přihlásil na toto volné místo.

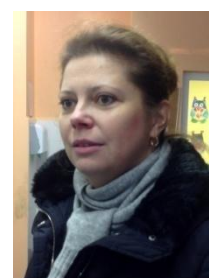
Fallon Haggerty, učitelka bilingvních tříd

1. Vybrala jsem si angličtinu, protože neumím česky. Ráda pomáhám dětem učit se anglicky.
2. Byla zajímavá, protože většina dětí nevěděla, co říkám. (smích)
3. Myslím, že je to skvělá škola, jsem ráda, že tu jsem.

Amber Slouf, učitelka bilingvních tříd

1. Učím matematiku, prvouku, angličtinu atd. Tyhle předměty jsem si nevybrala já, ale škola.
2. Myslím, že první hodina byla dobrá.
3. Tato škola má velmi dobrý program a aktivity pro děti, například je tady hodně kroužků. Hodně se mi líbí okolí školy, velké hřiště, kde si děti mohou hrát.

Barbora Šarapatková, třídní učitelka 4.D, učí všechny předměty kromě angličtiny

1. (Byl váš sen stát se učitelkou?) Nebyl.
2. První hodina s žáky? No, začal mi růst zub moudrosti a nemohla jsem otvírat pusku.
3. Představu jsem neměla, ale byla mi doporučena jako nejlepší škola v Praze 6.

Operace: Anthropoid

Film se odehrává v Praze za druhé světové války, kdy celou naši zemi ovládali nacisté.

Film sleduje část životů dvou vojáků ze zahraničního odboje, Josefa Gabčíka a Jana Kubiše. S pomocí rodiny Moravcovy mají parašutisté

i útočiště. Do příběhu se nám zapojují dvě dívky, když se parašutisté musí pohybovat po Praze, aby nebyli moc nápadní. Mají málo informací, omezené vybavení a jsou v okupovaném městě. I tak musí uskutečnit atentát na Reinharda Heydricha, který v té době vládl našemu území. Ve filmu zazní i památná věta „Jsme Češi, nikdy se nevzdáme“, kterou parašutisté zareagovali na výzvu zrádce Karla Čurdy, který je udal gestapu.

Film byl velice poutavý a já obdivuji režiséra, který si toto téma vzal na starost. Ve filmu je pár scén, které zvládnou jen silné povahy, na druhou stranu je lepší abychom si uvědomili, jak byla druhá světová válka strašná a že to není jen nudné povídání z dějepisů. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Charamzové, že s námi na film šla.

Link obrázku: <http://i2.wp.com/www.totalfilm.cz/wp-content/uploads/Anthropoid-A1-page-001.jpg?resize=600%2C850>

HR

České dějiny očima psa

Autor: Martina Drijverová

Kniha byla moc vtipná, protože v každém příběhu byl pes a měl velmi vtipné názory na české dějiny. Na konci některých kapitol byly vysvětlivky, co pes asi nevěděl.

Psovi bylo například jedno, že praotec Čech objevil Čechy, pes byl rád, že měli maso a nikam se nemuseli stěhovat. Pes měl šťastné i smutné chvíle. Například když Boleslav II. vyvraždil rod Slavníkovců, protože se bál, že by někdy mohli vyvraždit i psy.

Aha, LSK

POKÉMON

Určitě musíte znát Pokémony. Pokud je neznáte, o tom tedy pochybuji, ale nějakí jedinci se najdou.

„Pokémon“ je anime japonského původu (začátek roku „1996“). Jsou to příšerky, které se dají chytat do tzv. Pokéballů. Tento rok 2016, vyšla hra Pokemon GO. Tato hra se zabývá chytáním Pokémonů na mobilu, ale Pokémony najdete venku. Je to jedna z nejpopulárnějších her na mobily a tablety.

Je to velice odlišné od Pokémonů „anime“ a to se mi vůbec nelíbí.

Nejznámější Pokémon je nejspíše PIKACHU.

Tvůrci : Pokemon GO – Niantic, Pokemon – OLM

GiGi

Jak na to?

Než začnete hrát, tak se musíte registrovat. Registraci vám však musí schválit rodiče.

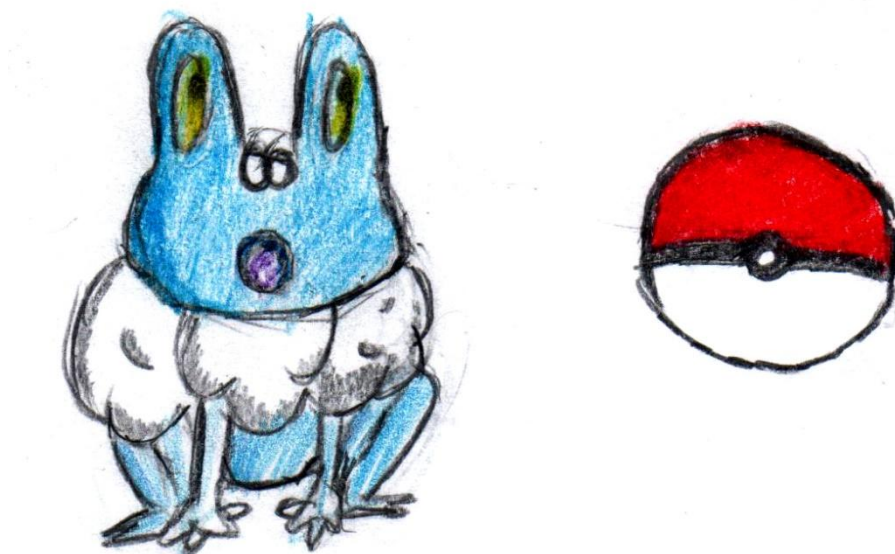
V celé hře vystupujete prostřednictvím své virtuální postavy. Hned po načtení hry si ji můžete začít různě upravovat, například můžete vylepšit její oblečení, na tom se vyřádí hlavně holky.

Pokéball je červeno bílý míček a je hodně důležitý, protože s ním se chytají pokémoni.

Pokéballů máte na začátku jen deset a to není mnoho. Ale nezoufejte, dají se sehnat v pokéstopu.

Pokéstop je na velmi zajímavých místech. Když s ním zatočíte, něco dostanete, pokébally nebo různá překvapení. Pokémoni... to jsou divná stvoření, která chytáte právě pokéballem. Chytáním pokémonů se zlepšuje vaše celkové skóre, a postupujete tak do různých úrovní - levelů, takže jich musíte pochyťat co nejvíc. Svoje některé pokémony můžete i nadále vylepšovat - evolvovat. Po dosažení úrovně - levelu pět se můžete spojit do jednoho z týmů. Buď do žlutého, modrého, nebo červeného. Pak už bojujete za svůj tým.

FM

Rozdíly mezi Pokemon GO a geokešingem

Když jste poprvé spustili hru, určitě vám to něco připomínalo - geokešing. Obě aktivity se odehrávají venku, ale geokešing má podle mě výhodu, že vše je reálné a telefon funguje pouze jako mapa k "pokladu". U Pokemon GO telefon mít musíte a k tomu i mobilní data. Když chcete dělat geokešing, musíte plnit hádanky a dobře se dívat okolo sebe, protože některé kešky jsou až metr pod zemí. Když už poklad – kešku najdete, můžete si z ní něco vzít a vyměnit za něco svého, ale hlavně se podepíšete na listinu a vaše jméno tam bude i za 10 let, třeba když se tam vrátíte. To u pokémonu neplatí, stačí, aby se vám vymazal účet a vaše virtuální příšerky jsou fuč. Další nevýhodou nebo výhodou pokémonů je, že jsou povětšinou ve městech a ne v přírodě jako kešky. Pokemon GO je roztomilejší oproti geokešingu, trochu připomíná Tamagoči, krmíte a staráte se o svou příšerku. V keškách se dá najít vše od propisky až po kapesní nůž, pokud budete mít štěstí jako já, najdete celou pavoučí rodinu. Jediné, co v keškách nenajdete, je jídlo, toto pravidlo je i v pravidlech, protože se časem zkazí, bonbony se rozleptají a zničí listinu nebo vůně přiláká zvíře a lidé už kešku nikdy nenajdou. Komunity jsou u obou aktivit jiné, u pokémonů se hráči dokážou zabít, jen aby získali lepšího pokémona než ostatní, u geokešingu je to jiné, plánují se túry po celé České republice a cestou na nějakou památku se sbírají kešky, lidé vám rádi poradí, kde kešky hledat.

HR

Pokemon GO - využití

Jistě každý z vás zná Pokemon GO, nebo o něm aspoň slyšel. Pro ty co nevědí, přečtěte si článek o Pokemon GO.

Když hrajete Pokemon GO, tak se vám na displeji objeví místo tak, jak ho vidíte doopravdy, až na to, že se tam objeví Pokémon, kterého si přejete chytit. Takže ani nemusíte fantasii zapojovat na sto procent, to je přece báječné, nemyslíte?

Ale ještě více báječné by bylo, kdyby se tento program dal využít ke vzdělání, třeba při dějepisu. Asi si říkáte, jak. No dovolte, abych vám to vysvětlila, např. jdete se svými dětmi na výlet kamsi na zajímavé místo, tato situace se neobejde bez požadavků dětí, zda-li si mohou vzít s sebou tablet, či mobilní telefon, avšak vy jste toho názoru, že to není normální a že je to otázka závislosti. Tato situace se však změní, pokud by existovala aplikace, která by vaše děti naučila nové věci a dozvěděly by se něco nového, něco o čem při výuce ve škole ani nepřemýšlely.

Dítě zapne tablet, nasměruje jej např. směrem ke katedrále sv. Víta a z tabletu se ozve hlas, který začne vyprávět o historii právě té katedrály. Poté se vašeho dítěte zeptá, zda-li si přeje zahrát hru objevování historie. Předpokládejme, že se vaše dítě rozhodne správně, klikne na tlačítko spustit a začne objevovat nekonečnou minulost. Když se dítě učí hrou, je to pro něj nejlepší, ani si neuvědomuje, že se učí. Dopřejme dětem zábavu i při vzdělávání.

HrA

NÁZORY REDAKCE

Pokémon jako anime mám rád. Jako malý jsem na tom vyrůstal jako hodně dětí. Ale Pokémon GO je něco úplně odlišného. Co se mi nelíbí, je to, že můžete mít víc Pokémonů u sebe, než bylo v anime (6). Je tu víc věcí, jako třeba problém s Evolvováním atd. Proto Pokemon GO nehraju.

GiGi

Můj názor je takový, že mi nevadí samotná aplikace, ale hráči. Chodí po městě po chodníku, celý ho zaberou a najednou se zastaví, protože je blízko silný Pokémon. Já jako chodec nemám šanci projít. Když do skupinky narazíte, ještě vám začnou nadávat. Myslím, že tato aplikace byla vytvořena, aby lidi šli ven a vnímali památky okolo sebe, a ne aby všude na ulici byli zombie s telefonem v ruce.

HR

S Pokemon GO se toho hodně nachodí a podíváte se na zajímavá místa. S geokešingem se podíváte do terénu a zahrajete si na Sherlocka.

FM

Tato hra je velice populární, avšak já preferuji čtení knih. Nikdy bych tuto hru hrát nechtěla, protože je o ničem. Lidé, kteří, ji hrají, nevědí, kudy chodí, nekoukají kolem sebe, jen sledují displej svého mobilního telefonu a sledují, jak chytají Pokémony.

HrA

Závěr

Pokémon GO je velmi populární. Donutilo to lidi vyjít ven a chytat Pokémony, na druhou stranu lidé chodí v realitě, ale žijí ve hře. Technologie hry je nadčasová, kdyby se využila na výuku dějepisu, děti by pochopily, že historie není jen text v učebnici. Myslíme si, že tato aplikace byla trend léta a teď u Pokémonů zůstali jen skuteční fanoušci.

V tomto čísle na vás čekají další úžasné věci!

Jak vyrobit záložku, která vypadá jak Pikachu

Co budeš potřebovat :

15x15 cm žlutého papíru nebo čtvrtky

Černou a červenou fixu

Nůžky a lepidlo

Návod :

1. Ze žluté čtvrtky nebo papíru vystřihni čtverec 15x15.
2. Přehni, aby to vypadalo jako čtverec.
3. Teď horní roh přehni dolů, ale jenom první list papíru!
4. Teďka další 2 rohy přehni nahoru na horní roh.
5. Teď je zahni dovnitř.
6. A máš hotovo. Teď jenom ozdob!
7. Černý očíčka a pusu, červené tváře.....
8. Vystřihni ouška a nalep je na záložku.

Hruška

Výsledky soutěže

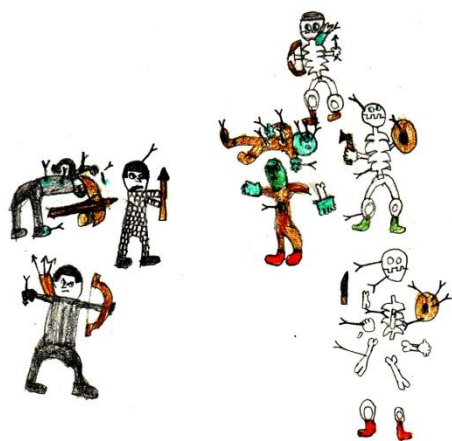
Z minulého časopisu jste vybrali obrázky ze soutěže na téma **Výlet**.

- 1. místo obr. č. 8- *Ema Banghová* 2.A
- 2. místo obr. č. 5- *Natálie Hronková* 2.A
- 2. místo obr. č. 2- *Anna Hlaltušová* 4.C
- 3. místo obr. č. 1- *Karolína Šimová* 3.C

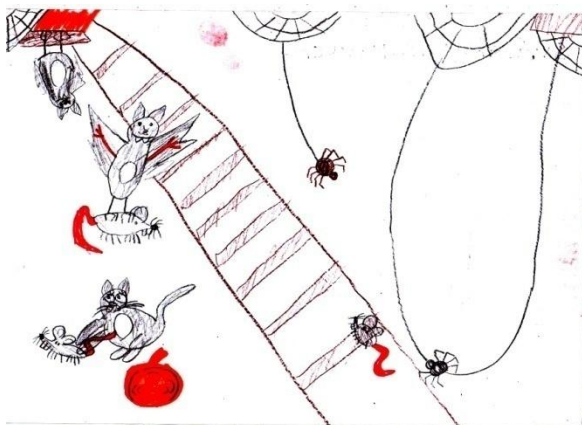
Kreslete obrázky na téma **Rodinný strážce**.

Obrázky dáváte třídním učitelům či házejte do schránky do konce února.

Do schránky můžete vhazovat hlasy pro následující obrázky na téma **Svátky mrtvých**.

1

2

3

4

10

5

6

7

8

9

10

11

12

Putování se skřítkem Bambulkou

Jistě všichni znáte pohádky s princeznami a princí. Nemám pravdu?

Teď je čas na dobrodružné pohádky. A proto jsem se já, skřítek Bambulka, rozhodl být cestovatelem. Víte proč? Protože to potom všechno sepíšu a udělám vám knihu, kterou si budete moct přečíst. Těšíte se? Tak já začnu.

Nejdříve jsem byl na SEVERNÍM PÓLU. Skočil jsem nějakému pánovi do velmi hluboké kapsy. Hrozně to tam páchlo. Ten pán se byl podívat na husky psy. A dokonce se s nimi i projel. To byl vichr! Málem jsem vypadl. Potom jsme šli do toho velkého - lidé tomu říkají letadlo, nějak tak. Když jsem nastoupil, tak se to začalo klíbat a zvedlo se to do vzduchu. Najednou jsem si uvědomil, že to jede. Pak jsem slyšel, jak někdo řekl JIŽNÍ PÓL. Tak jsem jel na JIŽNÍ PÓL. S tím pánem jsem viděl i lední medvědy.

A když jsem šel za těmi ledními medvědy, představte si, že mě považovali za rybu a málem mě snědli. Když o tom mluvíme, tak začínám mít hlad. Tak jsem si sedl a vytáhl jsem zpod klobouku mojí náhradní svačinu pro případ nouze. Z batůžku jsem si vytáhl i moje rychloletadlo. Víte, kam jsem jel teď? Jel jsem do NEW YORKU! Víte, jak to tam vypadalo? Krásně. Hrozně moc lidí. Holubi nad hlavami. Skočil jsem na hlavu malé holčičce. S holčičkou jsem se byl podívat na sochu Svobody. Holčička mě uviděla a skamarádili jsme se a začali jsme cestovat společně. Jmenovala se Eliška. Bydlela sama s maminkou, protože tatínek odjel na služební cestu. Vzala si mě do pokojíčku, spal jsem v domečku pro panenky. Oblékla mě do šatů a vydrhla mě, nasadila nově koupenu čepičku a dala mi jídlo (drobky) ze stolu. Chodili jsme spolu do parku, do kina, na návštěvy, do Dinoparku. Uplynuly dny, týdny a byl tu měsíc. Už jsem chtěl odjet, ale náhle mi Eliška řekla, že příští týden pojedou do ŠPANĚLSKA a že smím jet taky. Já taky! Eliščiní rodiče mi dali kufřík, do kterého jsem si dal pár věcí. Například: dalekohled, oblečení, čepku, plavky, tužku a deník, knihu, kalendář, pastelky, kapesník, baterku, sluchátka...

Letěli jsme dlouho letadlem a pouštěli hudbu. Vše jsem si zapisoval. Ubytovali jsme se v krásném hotelu Costa del Maresme. Vybalili jsme si věci a šli do bazénu. Co byste udělali vy? Večer jsem si pochutnal na tomto jídle: pití: pomerančový džus, hlavní jídlo: kousky nudlí, dezert: drobky čokoládového koláče. Mňam, to byla dobrota. Pak jsme šli na rozhlídku po okolí. Viděli jsme krásné vlnité vlny v moři. Když už jsme byli unavení, šli jsme spát. Lehl jsem si do Eliščiných bačkor. Přikryl jsem se kapesníkem. Spalo se mi krásně. Zdál se mi podivuhodný sen.

Letěl jsem na drakovi po celé zeměkouli. Jestli se mi to zdálo, nebo ne - to se dozvíme až ráno. Když bylo ráno, probudil jsem se s Eliškou na známé pasece. UŽ VÍM! UŽ VÍM! Probudil jsem se mezi svými kamarády doma! Všichni měli velkou radost, že jsem se vrátil. Ukázal jsem jim fotky z cesty. Pak jsem jim ukázal Elišku. Ale co teď tady s ní? Chtěl jsem ji pozvat k nám, ale než jsem to řekl, zmizela.

Asi zpět za rodiči....

Ahoj! A jestli se taky chystáte na nějaký výlet - šťastnou cestu!

Barbora Zákoucká 3.B

Pohádka o třech vílách

Žily byly tři víly. Vlastně to nebyly tak úplně víly, protože neměly křídla. Každá z víl dostane křídla, když někomu splní sen. Ale víly nemohly nikoho s nesplněným snem najít, až jednou první víla našla holčičku, která chtěla, aby uměla tancovat. To byl totiž její sen. Tancování té holčičce moc nešlo. Víla jí zkoušela pomoci, ale moc jí to nešlo. I druhá víla to zkoušela s klukem, který chtěl umět dobře lyžovat. Ale také se jí to moc nepovedlo. Ta třetí víla si našla holčičku, která chtěla umět plavat. Třetí víla požádala první a druhou vílu, aby jí pomohly. A co myslíte, dokázaly to? Ano, dokázaly to! Holčička uměla plavat a víly dostaly křídla!

Z toho plyne ponaučení: Co nezmůže jeden, to jich zmůže více!!

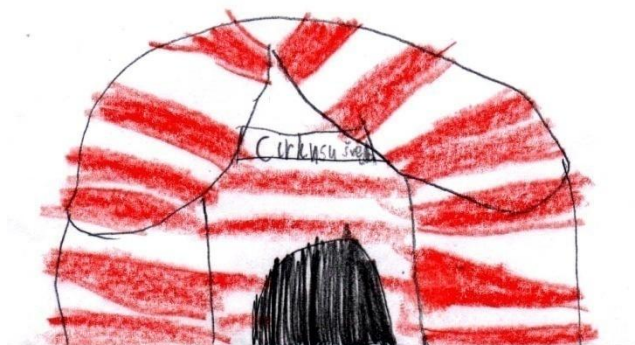
Amálka Kadlecová 3.B

Cirkus U Švejka

Byl nebyl dávno cirkus U Švejka. Byl to nejslavnější cirkus v městě Kralupy. Měli tam klauna Vaška, co rozesmál úplně každého, měli tam medvědy, co jezdili na tříkolkách, a měli tam jezdce na koni, který dělal triky. Ale když byli jednou na turné v Las Vegas, tak tam jeden cirkusák z Cimrmana šel do zákulisí a ukradl klaunovi obleček a rozházel jim věci v maringotce. Když se to pak dozvěděli, tak se rozzlobili. Naštěstí ale věděli, kdo mu to ukradl, protože tam zloděj nechal kouzelnický klobouk s nápisem kouzelník Michal z cirkusu Cimrman. Takže vyjeli na Cimrmanovo vystoupení v Salzburgu. Tam šli do zákulisí a klaun Vašek tam šel na podium, jako kdyby byl kouzelník Michal. Když přišel na podium, odhalil se a pronesl: "Kouzelník Michal nám ukradl věci a my si pro ně jdeme." Skončil projev. Klaun Vašek odešel z podia a vzal si obleček. Kouzelník Michal se snažil utéct, ale policisté ho dohnali a zatkli. To víte, krást se nemá.

Jonáš Klein, 3.B

Halloween

Když nastal Halloween, tak jsme šli do naší školy na zahradní slavnost. Bylo pět hodin odpoledne a já jsem šla sama parkem, nikdo nikde nebyl. Začalo se stmívat a nikde se ani lísteček nehnul. Řekla jsem si, že půjdu pěšky, protože jsme se s nevlastním bratrem měli sejít až v šest hodin na zahradě školy. Šla jsem kolem hřbitova a koupila jsem svíčku, protože tam byli pochovaní příbuzní. Něco mi říkalo, že bych tam neměla chodit. Nikdo tam nebyl a jen tam běhaly kočky. Najednou se zvedl vítr a zavřela se vrata a leknutím jsem upustila svíčku. Skoro nic jsem pořádně neviděla a najednou se mě něco dotklo a začalo šeptat: „Odejdi, jinak to špatně dopadne, dělej!“ Lekla jsem se a snažila jsem se dostat ven, ale nešlo to a najednou se mě začalo dotýkat asi deset rukou, moc jsem neviděla, ale věděla jsem, že musím pryč. Začala jsem křičet a utíkat. Najednou jsem narazila do nějakého starého muže s lopatou. Zeptal se mě, co tu dělám a vyvedl mě ven. Pak jsem si uvědomila, že jsem neviděla hrob příbuzných, zaskočilo mě to, protože jejich hrob je hned u vrat. Raději jsem šla na zahradní slavnost. Ale pak jsem si uvědomila, že jsem si tam nechala tašku. Šla jsem pro ni, ale něco mě bouchlo do hlavy. Ráno jsem se probudila v nemocnici a měla jsem prý otřes mozku. Máma říkala, že mě našli ležet na hřbitově. Jsem ráda, že to nedopadlo hůř.

Hana Ševčíková, 6. B

O Helence z Bubenče

Před sto lety stála v Bubenči stará škola a v té škole se učila Helenka. Jednoho dne, na Halloween, měli ve škole slavnost. Šla tam se svojí maminkou, ale co to? Maminka je pryč! Helenka ji šla hledat na hřbitov, co stál u její školy. Otevřela bránu a nevěřila svým očím. Na hřbitově byli duchové, seděli u velkého stolu a hodovali. Helenka k nim šla blíž a duchové ji začali vítat: „Ahoj Helenko, už jsme tě čekali!“ „Jak víte, jak se jmenuji?“ ptala se Helenka. „My jsme duchové těch, co tady padli za války,“ řekl ten nejmenší. Helenka z toho měla husí kůži. „Za války? Tam zemřel můj dědeček!“ řekla Helenka. „A právě proto tu jsi, tvůj děda byl náš šéf a řekl, že ti to máme dát.“ Řekl duch a podal jí obraz. Na tom obraze byla chaloupka a z jejího okénka svítilo světýlko. Helenka se tam podívala a viděla svého dědečka a babičku, jak jedí polévku. „Ahoj Helenko!“ řekli dědeček s babičkou současně. „Ahoj babičko a dědečku,“ řekla Helenka. „Prosím osvobod’ nás ze zakletí obrazu,“ řekl děda. „Jsme tu už spoustu let,“ přidala se babička. „A jak to mám udělat?“ zeptala se Helenka. „Najdi klíč od dveří,“ řekl děda a dodal, „bude někde na hřbitově a máš čas do konce Halloweenu!“ Helenka hledala klíč všude, ale nemohla ho najít. Potom z křoví vylezl duch psa a řekl Helence, že klíč má duch Hans v tašce. Helenka mu ho vzala a osvobodila dědečka. Ten potom proměnil Hanse v prostěradlo a šel zpět do hrobu. Od té doby chodí Helenka na Halloween, přesně o půlnoci, na hřbitov navštěvovat dědečka.

Veronika Šímová, 6. B

Kam se ztratil podzim

Kamarádi Petr, Pavel a Vojta se znali už od školky. Podnikali spolu dobrodružství od rána do večera. Ze všech ročních období měli nejraději podzim.

Dříve mezi ně patřil i Matěj, ale odešel od nich, protože ho naštvalo, že oni mají rádi podzim a on ne. Matěj měl zkrátka zvláštní povahu a chtěl, aby se vše dělalo podle něj. A tak se na zbylou trojku rozhněval a zaklel přírodu, aby už nikdy nenastával podzim.

Petr to zjistil první a povídal si sám pro sebe: „Hmmm, touhle dobou už normálně padaly barevné listy, ale teď je počasí stále jako v létě!“

Nebyl jediný, kdo si všiml, že podzim je nezvěstný.

Tak udělali na náměstí poradu a pozvali všechny obyvatele města.

Vojta začal hlásat: „Občané, s podzimem se něco stalo a jediný, kdo v tom může mít prsty, je Matěj!“

Když se lidé rozhlédli, aby Matěje našli, nebyl tu!

„Kde je?“ zeptal se starosta.

V tu chvíli přiletěl Matěj na drakovi.

„Cha, cha, cha! Váš milovaný podzim jsem zajal! Abyste ho osvobodili, musíte mi koupit vířivku, abych mohl být i v zimě v teplé vodě!“

Lidé udělali poradou. Vybrali mezi sebou peníze pro vířivku a dali ji Matějovi.

Matěj dostal vířivku, pustil podzim ze svého zajetí a vše bylo zase tak, jak mělo být.

„Konec,“ řekla maminka Vojty.

„To byl zajímavý příběh,“ řekl Vojta a spokojeně usnul.

Fabián Pavlíček, 8.B

Když si věříš, dokážeš vše

V jednom malém městečku žije šestnáctiletá Sára se svou maminkou a mladší sestrou Emou. Sářin tatínek zemřel při velmi tragické autonehodě.

Sářina rodina nemá moc peněz, její maminka pracuje v místním knihkupectví a Sára si přivydělává hlídáním malých dětí. Sářiným velkým koníčkem je focení. Fotí vše, co ji napadne nebo co uvidí, ale nejraději fotí krajinu a portréty lidí.

Blížil se podzim a ve škole se pořádá soutěž. Jde o to, že každý žák, který se přihlásí, musí vyfotit nějakou fotografii na téma „podzim“. A ten kdo vyhraje školní kolo, postupuje rovnou do celostátní soutěže. Vítěz získá šek na 30.000 korun. Tyto peníze by se její rodině hodily. A tak se do soutěže přihlásí.

Několik dní přemýšlí o tom, co by měla vyfotit. Jednoho dne cestou ze školy ji v parku zaujmou padající barevné listy. Neváhá a ihned je začne fotit. Nafotí přes padesát snímků a doma se pak nemůže rozhodnout, který do soutěže vybere. A tak jde za maminkou, aby jí pomohla.

„Mohla bys mi prosím poradit, který obrázek vybrat?“ zeptá se maminky Sára.

„Všechny jsou moc hezké, ale nejvíce se mi líbí tenhle,“ říká maminka a ukáže na různobarevné listy plující čistě jasnou oblohou.

Mezi několika listy je vidět, jak jimi prosvítají zářící sluneční paprsky.

„Děkuji,“ řekne jí Sára a odejde do svého pokoje. Ještě toho dne pošle fotografii, kterou vybrala maminka, do soutěže.

Dny plynou rychle a Sára se už nemůže dočkat výsledků.

Když nastane „Den D,“ Sára nemůže uvěřit vlastním očím! Vyhrává školní kolo a tím pádem postupuje do celostátního kola.

V den úplného vyhlášení musí jet do hlavního města, kde se sejde přes šedesát soutěžících. Všichni jsou nervózní, jak celá soutěž dopadne.

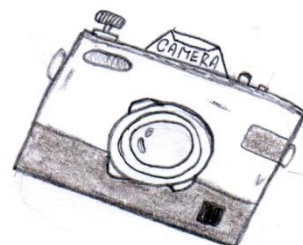
Celý sál najednou ztichne a z mikrofonu se ozve: „A vítězem se stává Sára Pospíšilová.“

Chvilí Sáře trvá, než jí dojde, že se stala úplným vítězem.

Jen co přijede domů, přivítá ji maminka se sestrou Emou.

„Jsem na tebe pyšná, splnilo se ti to, čeho jsi chtěla dosáhnout,“ říká maminka.

Všechny jsou šťastné! Ne kvůli tomu, že Sára vyhrála peníze, ale kvůli tomu, že měla sílu a odhodlání se do soutěže vůbec přihlásit.

Podzimní příběh

Byl jednou jeden kluk a jmenoval se Tomáš. Za podzimního dne šel s jeho kamarádem Pavlem ven.

Když byli venku, rozhodli se, že půjdou do parku. Padalo listí a byla docela zima.

Jak šli parkem, najednou uslyšeli šustění. Najednou se za jednou dřevěnou lavičkou objevil malý skřítek s červenou čepičkou na hlavě. Měl na sobě bundu a kalhoty z listí.

Tomáš a Pavel se lekli a utekli do jedné cukrárny poblíž parku. V cukrárně si dali čaj na zahřátí a sladký zákusek.

Když seděli v cukrárně, najednou Tomáš řekl: „Pavle, jak to, že byl v tom parku skřítek?“

„Nevím,“ odpověděl Pavel. „Možná se nám to všechno jenom zdálo.“

„Asi ano,“ odpověděl Tomáš.

Když oba odešli z cukrárny, opět se vydali do parku podívat se, jestli tam ten skřítek opravdu je. Když přišli do parku, uviděli ho tam, jak sedí na lavičce a v ruce drží barevný proutek. Tak šli za ním zeptat se ho, co tady dělá.

„Co tady děláš, skřítku?“

„Připravuju přírodu na zimu pomocí mého kouzelného proutku,“ řekl skřítek. „Když mávnu proutkem, na keřích se objeví plody, aby měli ptáci co zobat, na stromech narostou šišky pro veverky a bukvice pro divoká prasata.“

„A jak se vůbec jmenuješ?“ zeptali se kluci.

„Dubínek,“ zasmál se skřítek.

„A jak se na zimu připravujete vy, kluci?“ zeptal se jich skřítek.

„Koupili jsme si nové brusle,“ zasmáli se kluci a skočili do hromady barevného listí.

Filip Dobrovodský, 8.B

Detektivka

ŠIFRA Z MINULÉHO ČÍSLA:

Detektiv dostal dopis, na kterém je napsáno:

Dggoggbggrggýgg dggegngg rggyggchgglggeg

pggřggiggjggeggdgggtggeg dggggg Lggognggdggýggngggagg

ŘEŠENÍ: _____

JESTLI JSTE VYLUŠTILI ŠIFRU, TAK JE TU PRO VÁS POKRAČOVÁNÍ:

Detektiv si pečlivě přečetl šifru a bez váhání jel do Londýna.

V Londýně šel na policejní stanici, aby zjistil, co se stalo, ale policisté o ničem nevěděli.

Detektiv si tedy pomyslel, že to byla jenom srandička, ale když už je v Londýně, tak že půjde k Big Benu. Cestou si koupil a přečetl noviny, bylo v nich napsáno, že v Paříži jsou známí lupiči, co ukradli středověkou sošku z Noterdamu.

A že tito lupiči jsou známí tím, že například policistům pošlou dopis, ať jedou do Prahy, ale ukradnou diamant třeba z Kypru. Detektivovi to bylo hned jasné, řekl si:

„A jó, byl to jen zavádějící dopis, aby ode mě měli pokoj, ale já jim pokoj nedám“.

Jel rovnou do Francie, tam na něj už čekala policie, která našla jednoho podezřelého.

Samozřejmě, že za podezřelým detektiv hned jel a také si s ním promluvil, ale podezřelý řekl, že je nevinný, a že má i fotku z toho dne jako důkaz, že byl na závodech bezmotorových plachetnic.

Jan Otakar Piša

DETEKTIV ALE ZJISTIL, ŽE FOTKA JE PADĚLEK A DAL PODEZŘELÉMU POUTA.

JAK DETEKTIV DOKÁŽE, ŽE FOTKA JE PADĚLEK???

ŘEŠENÍ HÁZEJTE DO SCHRÁNKY ŠKOLNÍHO ČASOPISU.

Příběh na pokračování pro vás napsala autorka povídek Jsou to démoni a Nevěstin závoj, otištěných v minulém ročníku:

O čem se mi zdálo

Cillian se rozhlížel kolem sebe, šel ulicí plnou rodinných domků. Jelikož byl Halloween, jeden z těch svátků, které Cillian nenáviděl, byly všechny domy ozdobené morbidními kýčovitými ozdobami a lidé se převlékali do trapných kostýmů v touze přivolat duše dávno zesnulých lidí.

Když se rozhlížel kolem sebe a přemýšlel, jak rád by se zabarikádoval na půdě a nevylezl by, dokud by toto šílenství neskončilo, přecházel ulici plnou kamsi spěchajících aut. Náhle uslyšel trubení klaxonu, po něm následoval jakýsi tlak. Cillian uslyšel hlasy lidí, které se ptaly, „Je v pořádku, žije?“. Cillian otevřel oči, stál uprostřed právě té ulice, na zemi ležel jakýsi hoch. Cillian zvolal: „Pusťte mě k němu.“

Když si klekl k hochovi, odhrnul mu z tváře černé vlasy. Cillian nemohl uvěřit svým očím, byl to on, hleděl sám sobě do očí. Vyskočil na nohy a začal se rozhlížet kolem sebe, náhle spatřil přijíždět sanitku, z vozu vystoupili muži s nosítky a s nástroji, které Cillian ještě nikdy neviděl. Jeden z mužů běžel přímo proti němu. Když už si Cillian myslel, že ho srazí na zem, místo nárazu ucítil určitý tlak na hrudi. Najednou si uvědomil, že je mrtev.

Nevěděl, co má dělat, chvíli se jen rozhlížel kolem sebe, náhle se zastavil, cosi mu říkalo, že se musí uklidnit, sednul si na obrubník a hleděl před sebe. Už se začalo stmívat, až nastala tma úplná. Cillian si všiml jakýchsi dětí držících se za ruce, běžely pomalu, jako by byly ve vodě. Cillian je začal sledovat, běžely kolem parku až na konec města, kdy byly špinavé ulice, plné feťáků a bezdomovců.

Děti nakonec zaběhly do mezery mezi starými cihlovými domy. Tato mezera byla slepá, ale děti běžely dál, proběhly zdí. Cillian se dlouho nerozmýšlel a rozeběhl se za nimi. Když proběhl vysokou cihlovou zdí, spatřil obrovské zástupy lidí, bylo jich tam nejméně dva tisíce. Všichni lidé se pomalým krokem posouvali směrem k bráně, byla černá a už rezivá.

„Jsi tu nový?“ optal se ho jakýsi hlas. Když Cillian zpozorněl, všiml si jakéhosi muže, byl nižší než on sám a měl plavé vlasy, usmíval se. „Jsem Joseph, 1940 – sebevražda,“ hlásil muž. „Cillian, 12 hodin, nehoda s autem,“ odvětil mu Cillian. „Proč tu všichni takhle stojí?“ zeptal se Cillian, „Vidím, že seš tu nový. Dovol, abych ti to vysvětlil. Když někdo zemře, stane se z něho duch, pochopitelně. No a Halloween je jedinej den, kdy se otevírá dimenze do pekla, nebo do ráje. O tom, kam půjdeš, rozhoduje tetování, který se ti objeví na těle. Každý znázorňuje dobrý skutek, nebo hřích. Avšak hlavní znamení se ti objeví zezadu na krku, v podobě hvězdy, nebo měsíce. Hvězda je přímou cestou do pekla, měsíc do ráje, a tresty v pekle se udělují podle váhy hříchů.“ Cillian nemohl uvěřit všemu, co mu ten podivný člověk řekl, ale stejně neměl na vybranou, vše vypadalo tak reálně.

Anička Hroníková, 9. třída

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ...

Divoký nápad

Ať se stane! ...A stalo se.

A najednou jsem na své židličce stál všemi čtyřmi. Seskočil jsem a hrdě se prohlédl, chtěl jsem mu velice poděkovat, ale on zmizel. Poděkoval jsem jenom čerstvému vzduchu. A protože jsem byl nejenom geniální pes, ale i pro zábavu, tak jsem hledal kamarády, s kterými bych sdílel svá dobrodružství. A tak začal můj příběh. A že jsem hledal, ve městě... v parku... u řeky, ale nikde nikdo. Ani na zámku. Ani na hradě. Ani v lese, ani u potoka.

Hugo Weiss 3.A

„Tvé přání se vyplní.“

A najednou jsem seděla v koruně stromu. Všude kolem mě byly louky, lesy, houby, dřevěné chaty a krásná zvířata. Svítlo sluníčko a zároveň pršelo, takže se vytvořila duha. Našla jsem skřítky a vzácné houby. Našla jsem také koně. Bylo tam skvělé domácí mléko. Šla jsem domů. Maminka uvařila čaj z borůvek, které nasbírala. Udělala jsem si bunkr ze dřeva. A našla jsem si kamarádku.

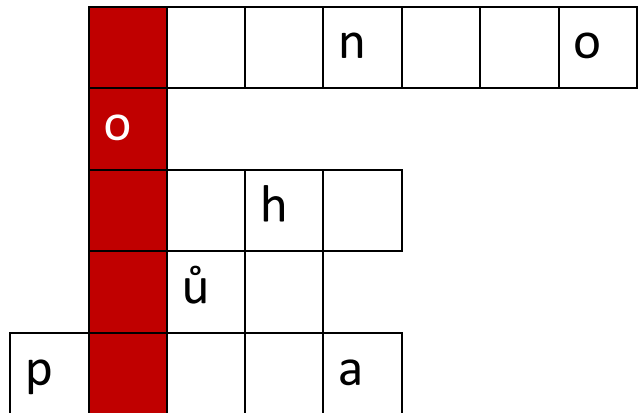
Natálka Krieglerová 3.A

Křížovky a kvízy

1. Hodně silný vítr ...
2. –
3. Spodní končetina ...
4. To v čem bydlíme je...
5. Zvíře které žije v Číně ...

O naší škole? Zakroužkujte.

Je tu pan(i) ředitel/ředitelka?

V učebně přírodovědy je želva/morče?

Na recepci jsou čtyři/dva automaty?

Naše škola má/nemá fotbalové hřiště?

Hádanky

Čtyři rohy, žádné nohy, a přece to chodí, co to je?

Leze leze po železe, nedá pokoj až tam vleze, co to je?

**Odpovědi na otázky v příštím čísle
časopisu Tonda**

1. Je velké, má většinou
písčité břehy, je modré

X moře
Y rybník
V jezero

2. Je modré, nekonečné a
má bílé skvrny
L vesmír

M voda
N nebe

4. Je zelený voní po jehličích a
listí

C strom

D keř

E les

Doplňovačka

3. Je to skoro jako domov
ale je jinde

A chalupa

Au babičky

B u sestřenic

5. Je chladná a modrá

A mrázek

B lednice

C voda

1	3	2		5	4
			0		

Doplň do věty písmena ze šifry do věty.
Některá budeš muset použít dvakrát.

Nové se blíží a s nimi
přichází advent. Děti dostanou
adventní kalendář.

AHa

HALLOWEENCRISS CROSS

FIRST NAME OF MR
O' LANTERN

OCTOBER 31ST

SIGN OF BAD LUCK

HALLOWEEN'S FAVOURITE VEGETABLE

LIVING DEATH

WHAT BECOMES OF
PUMPKIN

WHO DRINKS BLOOD

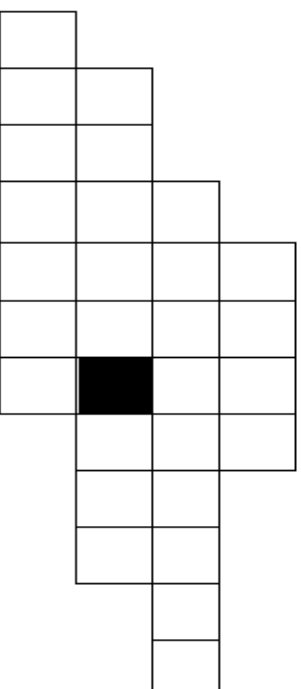
DRACULAURA, FRANKIE STEIN, MOANICA

KIDS ACTIVITY DURING HALLOWEEN

DEVILS HOME

WHAT DO YOU FEEL IN THE NIGHT?

SCARY PART OF THE DAY

KŘESTNÍ JMÉNO PANA
O' LANTERNA

31. ŘÍJNA

ZNAMENÍ, ŽE BUDETE MÍT
SMŮLU

ZELENINÁ OBLÍBENÁ NA
HALLOWEENU

ŽIVÍ MRTVÍ

CO SE DĚLÁ Z DÝNĚ

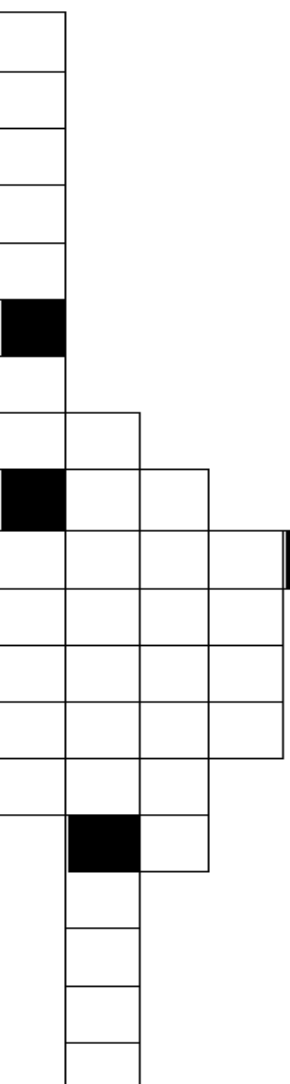
KDO PIJE KREV
DRACULAURA, FRANKIE STEIN,
MOANICA

HALLOWEENSKÁ KOLEDA

KDE BYDLÍ ČERTI

CO CÍTÍTE V NOCI

STRAŠIDELNÁ ČÁST DNE

Deutsche Seite

Ich: Guten Tag.

Meerschweinchen: Hallo.

Ich: Wie heißt du?

Meerschweinchen: Ich bin Olaf. Und du?

Ich: Ich heiße Olaf.

Meerschweinchen und Ich: Tatsächlich!?

Ich: Ich bin sieben Jahre alt.

Meerschweinchen: Ich bin sieben Jahre alt.

Meerschweinchen und ich: Tatsächlich!?

Osmisměrka

Hledejte slova německy:

ß	d	a	c	g	m	h	w	a	ß
u	ß	g	r	a	u	e	b	s	l
a	c	h	u	s	z	r	s	ö	n
l	f	ü	w	k	e	b	t	d	e
b	r	z	v	h	o	s	ö	g	u
f	e	a	d	k	ë	t	b	a	n
s	i	l	p	n	i	a	m	t	ü
ä	t	u	g	r	t	g	n	n	s
k	a	d	e	n	i	h	e	o	v
l	a	b	b	z	c	ä	s	k	x

Hledejte slova
německy

Šedá

Modrá

Devět

Duben

Podzim

Pondělí

Pátek

Deset

Žlutý

Jan Otakar Píša, AHa a 7. třída

VTIPY – úkolem je se pobavit 😊

Pepíček se ptá paní učitelky:
Můžu být potrestán za něco, co
jsem neudělal? Paní učitelka odpoví:
To víš, že ne! Pepíček si oddechne:
To je dobře, já totiž neudělal domácí
úkol.

Pepíček se ptá tatínka: Tati, můžu mít
psa? Tatínek řekne: Ano, ale pomatuj,
jaký pán, takový pes. Pepíček se usmě-
je: Super, tak to se mnou půjde lovit
pikačua.

Pan učitel povídá Pepíčkovi:
Máš v kapse 10 deseti korun,
kolik máš korun? Pepíček odpoví:
Pane učiteli, já nejsem kouzelník.

Kapitán měl papouška. Na lodi byl také
čaroděj, který turistům ukazoval kouzla.
Papoušek jeho triky znal, a vždy je
prozradil. Jednou když pluli po moři,
lodi ztroskotala. Čaroděj s papouškem
byli na jednom kusu dřeva. Oba na
sebe upřeně hleděli, když se jeden pa-
poušek po třech dnech zeptal:
Dobře, vybral jsi, kde je ta loď?

LSK
Ptak